

*„Emlékezem az Úr tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. Végiggondolom minden tetteted, elmélkedem dolgaidon. Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk? Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődet a népekkel.” (Zsoltárok 77, 12-16)*

A múltunkat emlékeinkben őrizzük. Fontosak az emlékeink, hiszen mint a padlásán talált ládában a rég elfeledett kincsek, az emlékek is időről-időre előkerülnek és megelevenítik előttünk a múltat. Vannak emlékeink, amiket mélyen elrejtünk, mert nem szeretnénk visszaemlékezni rá, sőt ha tehetnénk kitörölnénk az életünkéből, de van, amire ha visszaemlékezünk boldogság tölt el bennünket. Bizonyára neked is vannak ilyen emlékeid, amiket jó időről-időre felidézni, újra átélni. Családi összejöveteleken, baráti találkozók, évfordulók alkalmával vagy éppen nemzeti ünnepeinken a múlt eseményei megelevenednek előttünk. *„Múlt nélkül nincs jövő, s mennél gazdagabb a múltad, annál több fonálon kapaszkodhatsz a jövőbe.”* - írja Babits Mihály költő. Emlékeinkben nemcsak a múltat, hanem a jövőt is hordozzuk. Ebben a nehéz járvány helyzetben, egyre inkább felértékelődnek a múlt eseményei, amikor még nem takarta el a maszka a másik ember mosolyát. Sokan gondolnak arra, hogy másként éltek volna a járvány előtt, ha tudják, hogy egy ilyen időszak vár rájuk. Mert amikor nem látjuk, hogy mit hoz a jövő, a múlt eseményeiben találhatunk reménységet.

A zsoltár szerzője nagyon mély, csüggedt állapotban keresi az Urat és kiált hozzá. Nem találja a kiutat a nyomorúságaiból és kétségbeesésében még éjjel is kitért karokkal fordul az Úr felé. Lehet veled is előfordult már, hogy a nehézségek közepette még az éjszaka csendjében is Istent kerested. Imádságaidban éjjel-nappal őt ostromoltad és kutattad az Ő akaratát. A zsoltáros csüggedésében visszatekint és emlékezik: *„Istenre gondolkodok, és csak sóhajtozom, róla elmélkedem...Gondolkozom a régi napokon, a hajdani esztendőkön.”* És miközben a régi napokon gondolkodik, emlékeiben felfedezi, hogy Isten mennyi csodát tett az életében. *„Emlékezem az Úr tetteire...”* A zsoltáros gondolatai önmagáról az Úrra irányulnak. És elkezd végiggodolni Istennek a tetteit az életében és miközben visszaemlékezik felfedezi, hogy mennyi csodát tett már az Úr vele és népével. A zsoltáros az Úr csodáira való emlékezésben a csüggedéstől egészen eljut a hálaadásig.



Mert az Isten csodáira való emlékezés az életünkben gyógyulást tud adni a jelenben és reménységet ha a jövőnkre tekintünk. Amikor nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap, mi lesz a következő hónapban, akkor kövessük a zsoltárosnak a példáját és mi magunk is emlékezzünk vissza az Úr csodáira az életünkben. Gondoljunk vissza arra, amikor átölelt bennünket a szeretetével, felemelt a mélységből, amikor megtapasztaltuk a vezetését, vagy amikor az ajándékaival árasztott el bennünket. Emlékezzünk vissza, hogyan őrizte meg a történelem „zivataros századai” során is kicsiny népünket a nagy Európában. Isten ma is jelen van az életünkben. A múltban munkálkodó, szabadító Úr ma is ugyanaz, nem változott meg, ma is szeret bennünket, ma is vezetni szeretne és ajándékaival elhalmozni bennünket. *„Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”* (Zsoltárok 103, 2)

*Szász Anna Boglárka, lelkész, vallás tanár szakos*